

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 78 (430) miercuri 28 sept. 1955 ★ 4 pag. 15 bani

Detașamentele aleg...

Adunare de alegeri

AL. OVIDIU ZOTTA

Intr-un detașament la noi,
De numeri pe-ndelete,
Băieți sînt douăzeci și doi —
Și numai șase fete.
Iar la alegeri ,una fu
Propusă președinte...
Prilej de gălăgie, nu?
„Cum, fetele o iau acu
Băieților-nainte?!“
Intr-adevăr, s-au ridicat
Băieții cu ardoare,
Impotrivirea, răspicat,
Și-au spus-o-n adunare!
Ce critici aspre au adus.
Ieșindu-și toți din fire...

..Dar nu-mpotriva ei s-au pus
Ci a unui băiat ce-a spus
Că pentru-o fată-ar fi prea sus
Asemenea cinstire...

Ultimele sfaturi ale instructoarei ...și adunarea de alegeri a detașamentului 1 de la Școala de 7 ani de fete nr. 57 din București poate începe.

Emoționate au fost pionierele din colectivul de conducere al detașamentului cînd au început adunarea! Și mai emoționate sînt acum cînd au fost realese. Dansul, cîntecul și voia bună sînt oaspeții detașamentului lor.

Echipa de serviciu ÎN ACȚIUNE

In holul școlii răsună glasuri vesele. E pauză. Teodorescu Adriana se îndreaptă grăbită spre clasa a V-a B mixtă.

— Nu te lăsa, Rață! Prinde-i piciorul și trîntește-l! auzi ea glasul lui

State Gheorghe, care, urcat pe-o bancă, arbitra lupta lui Zaharia Rață și Vasile Ion. Cei doi „luptători“ loveau cu picioarele în podea, stîrnind în jurul lor nori de praf.

— Ce faceți voi? întreabă Adriana.

Vinovații se aliniară unul lîngă altul, scuturîndu-și pantalonii de praf.

— Lîngă banca ta, Ion, sînt iarăși hîrtii. Te rog să le strîngi! Iar tu, Zaharia, să ștergi de pe bănci praful pe care l-ați stîrnit!

—Hm! Ia te uită la ea! Cine crezi că sîntem noi aici? întrebă Zaharia pe un ton obraznic.

Dar privirea plină de mustrare a Adrianei îl făcu să-și plece capul. Luă cîrpa și începu să șteargă băncile.

„Să trec și pe la a VI-a“ — gîndi Adriana.

Aici Anca Georgescu „dansa“ de zor printre bănci. cîntînd cu voce subțire: „Ce bine-i în munți, printre văi...“

Tocmai în clipa aceea sosi și Ghidoiu Ecaterina, responsabilă cu ordinea în clasa a VI-a.

— De ce dansezi în clasă? Nu vezi ce praf se face? o întrebă ea pe Anca.

In ultima bancă, Aurelia Mihăilescu tocmai termina de mîncat, aruncînd cojile de pîine rămase în bancă.

— V-am spus din prima zi că nu se lasă cojile de pîine în bancă. Dar văd că tu n-ai înțeles. Nici creionul nu se ascute pe jos, îi zise Ecaterina...

★

Ce-i drept, echipa de serviciu a Școlii de 7 ani fete nr. 124 din București a avut mult de furcă cu dezordinea în primele zile de școală. Unele eleve veneau cu mîinile murdare, altele nu-și curățau pantofii. In clase vedeai prin tot locul ba resturi de mîncare, ba cocoloașe de hîrtie...

...Dar acum..., auzi?... clopoțelul sună.

Ultima ora a luat sfîrșit. Grupuri, grupuri. elevele părăsesc școala. Clasele au rămas pustii. Prin ferestrele larg deschise, pătrund razele soarelui.

— Să intrăm acum în a V-a A, propune Mărgineanu Rodica, responsabilă cu ordinea în această clasă.

E curățenie pretutindeni! Elevele din echipa de serviciu pot pleca mulțumite acasă

Irina RADULIAN

ÎNTRE PRIETENE

Pe pionierele de la Casa de copii „Ana Ipătescu“ din Focșani, le leagă o prietenie frumoasă. Se cunosc de mult, de ani de zile. Trăiesc la un loc, într-o familie unită. Au ajuns să se iubească și să se înțeleagă între ele.

De aceea, mai ales despre prietenie a vorbit darea de seamă a detașamentului. Și a fost cu tîlc potrivirea...

— Nici una dintre noi n-a uitat întîmplarea Corneliei Velea, de la sfîrșitul primului pătrar din anul trecut, citește Costin din darea de seamă. Cînd s-a aflat că Velea a fost amînată la limba romînă, fiecare pionieră din detașament a mustrat-o. Din cîte ne amintim, a fost și discutată în grupă. De aceea a fost și prima și ultima ei amînare de anul trecut. Ba, la sfîrșitul anului școlar, a fost și evidențiată pe clasă.

Și alte fete s-ar fi ales poate cu amînări dacă n-ar fi fost prietenia despre care vorbise mai întîi Costin în darea de seamă. De pildă, cu Săftoiu a fost mai greu de scos la capăt. Ea era nouă printre ele. Cu un an în urmă, fusese bolnavă și nu era prea bine pregătită pentru clasa în care intrase. Din sfială însă, nu mărturisi necazul ei. Dar începură să curgă notele proaste. Atunci nu mai avu încotro și le spuse adevărul. N-a fost pionieră în grupă care să nu pună umărul s-o ajute pe Săftoiu. Din ziua aceea, Săftoiu n-a mai luat note proaste. Acum e președintă de grupă. Tovarășele ei o prețuiesc mult și au încredere în ea.

Despre un anume lucru s-a discutat mai la urmă. Un fapt care a pus întotdeauna pe gînduri pionierele din detașament. E vorba despre situația pionierei Robu Ioana. A rămas repetentă anul trecut, singura repetentă din detașament. Oare să n-o fi ajutat bine grupa și detașamentul? Și-au pus întotdeauna întrebarea asta și acum și-o puneau din nou. Cele mai bune pioniere la învățătură, împreună cu tovarășa educatoare și tovarășa instructoare, au ajutat-o zi de zi. Dar Robu n-a vrut să se țină de carte în ruptul capului.

„N-o să mă fac profesoară“, sau„Nu pot să învăț, n-am memorie“ era răspunsul ei la toată strădania colectivului.

— Nu mai avem ce să-i facem, am ajutat-o destul, începu o pionieră să vorbească. Ca o furtună se ridică Dima:

— Cum adică, s-o lăsăm așa ca și cînd n-ar fi a noastră? Credeți că acesta-i singurul lucru ce ne-a mai rămas de făcut?

— E adevărat că am încercat s-o ajutăm în fel și chip pe Robu și ea nu ne-a ascultat. Dar nici așa, părăsită, n-o putem lăsa. E doar tovarășa noastră, mai spuse Leica.

Și atunci în adunare se născu o propunere: se va deschide o discuție la gazeta de perete, la care vor lua parte toate pionierele de la Casa de copii, tovarășa instructoare, tovarășele educatoare și chiar personalul de serviciu. Impreună vor găsi ei un leac și pentru îndărătnicia lui Robu.

Cînd și-au ales noul colectiv de conducere, a fost din nou prilej de discuții aprinse, de păreri, de propuneri, așa ca între prietene adevărate care se iubesc și se-nțeleg.

La urmă a fost veselie mare. S-a cîntat din acordeon și s-a dansat. Niciuna n-a rămas deoparte. Toate s-au veselit.

Cercetăm în grădină

Anul acesta, la sfîrşitul lunii octombrie, se împlinesc 100 de ani de la naşterea lui Ivan Vladimirovici Miciurin. Muncitor neobosit, cercetător îndrăzneţ, Miciurin a creat o nouă ştiinţă, ştiinţa transformării plantelor. Cu ajutorul ei el a obţinut soiuri noi, minunate varietăţi de pomi fructiferi.

Pionierii din ţara noastră îşi însuşesc cu drag ideile îndrăzneţe ale marelui Miciurin. Pe loturile şcolare ei încearcă felurite experienţe, aclimatizează plante care de obicei cresc în alte condiţii, obţin fructe, plante neobişnuit de mari. „Sîntem miciurinişti", spun cu mîndrie aceşti copii.

Despre activitatea unor tineri miciurinişti din regiunile Cluj şi Stalin vă povestim cîte ceva în paginile de faţă.

★ ★ ★

Trestii din ţările tropicale? Bambuşi? Nu! Sînt tulpinile de floarea soarelui crescute în grădina Şcolii medii nr. 2 din Năsăud.

Din aceeaşi grădină copiii au obţinut verze şi sfecle de asemenea mari (fotografia de sus).

Sămînţa florilor din grădină nu este încă coaptă. Dar fetele de la Şcoala medie nr. 8 din Cluj sînt sigure că vor obţine seminţe sănătoase.

In alt colţ al grădinii, un grup de fete urmăresc cu atenţie pomii plantaţi pe lotul şcolar.

Şi iată aici roşiile de pe lot. Sînt cărnoase, cu seminţele dispuse în mod simetric — semn al unei bune îngrijiri.

O grădină vestită

Grădina Şcolii mixte de 7 ani, cu limba de predare germană, din comuna Moşna, raionul Mediaş, ocupă un loc destul de întins. Intr-o parte o mărgineşte clădirea şcolii şi zidul unei vechi cetăţi, în cealaltă parte gardul o desparte de una din uliţele satului. Rar se întîmplă ca vreun om care trece pe uliţa aceasta să nu se apropie de gard şi să nu privească, dînd din cap a mirare, straturile înguste dar dese ale grădinii. Cresc aici plante pe care oamenii le văd acum pentru prima oară în viaţa lor. Iată, de pildă, pînă nu de mult, pe unul din straturi se legănau spicele unui grîu nemai pomenit. Grîul era la fel de înalt ca şi cel de pe ogoarele comunei, avea frunzele şi tulpina la fel, numai că în loc de un singur spic, pe fiecare pai creşteau mai multe, strînse mănunchi.

— E grîu ramificat, dădea explicaţii Kloess Thilman. E grozav de productiv. Dincoace avem grîu din soiul „Triticum svelta", productiv şi acesta, dar tot mai productiv e cel ramificat!

Oamenii mîngîiau spicele înmănunchiate, le cîntăreau în mînă şi după ce mai spuneau vreo vorbă, două, de mirare, îşi îndreptau privirile spre alte straturi ale grădinii. Intr-un colţ al grădinii, ochii lor întîlneau un strat cu alte plante nemai văzute în sat, plante cu ramuri multe, lemnoase. Nimănui însă nu-i venea greu să le găsească numele. Rămurelele plantelor purtau pe ele cîte-o capsulă care lăsa să se vadă un mic ghem de vată. Era bumbacul.

— Dar cum de creşte aici la voi? se mira omul, că eu am încercat în grădină şi n-a mers deloc.

— Păi, noi l-am iarovizat, dă răspuns Edi Maithert. Dîndu-şi însă seama că şi cuvîntul acesta „iarovizat" e încă puţin cunoscut în sat, Edi începe să povestească pe îndelete cum au făcut ei ca bumbacul să crească totuşi şi la Moşna.

Da, sînt multe lucruri minunate în grădina de la Moşna. Oamenii din sat o vizitează adeseori, ba chiar cîte odată cer copiilor sfaturi ca unor agronomi. Nu mai departe decît anul trecut, vreo cîţiva cultivatori de gulii au venit la şcoală sa discute o problemă foarte serioasă.

— Is bune guliile, dar tare greu se mai cresc! — ziceau ei. Iată te munceşti să sapi ogorul, îl îngraşi, semeni seminţele, te bucuri că plantele răsar frumos, dar dă un frig mai întîrziat şi toată munca ta s-a dus de rîpă. Cum am putea face oare ca asta să nu se mai întîmple?

Vă închipuiţi că asemenea întrebare î-a pus pe copii într-o mare încurcătură. Chiar, cum ai putea face ca guliile să reziste la frig?

— O să facem noi o experienţă, au zis copiii. Dar asta durează... Vreo doi ani!

Şi în clipa aceea a încolţit în mintea tinerilor naturalişti un gînd: să călească guliile. Aşa se face că astă toamnă au rămas afară, pe lotul şcolar, toate guliile crescute de copii. A venit iarna şi a acoperit totul cu mantia ei de zăpadă. Gerurile straşnice făceau să pocnească ramurile copacilor. Vor rezista oare guliile?

Şi guliile au rezistat. Nu toate, dar cele mai multe. In primăvară copiii au început din nou să le îngrijească, iar în vară, cînd pe lujerii lor s-au ivit primele flori, copiii nu-şi mai încăpeau în piele.

Dar iată că în toamna asta s-au născut din nou discuţii în jurul guliilor. Ce să facă, să culeagă seminţele, sau să le mai lase încă o iarnă afară?

— Să le culegem! — au zis unii. S-au călit deajuns.

— Ba nu, ziceau alţii. S-au călit guliile, dar nu seminţele.

I-a împăcat tovarăşa profesoară. După sfaturile ei, copiii au strîns jumătate din seminţe, cealaltă jumătate rămînînd să mai stea încă o iarnă afară. In felul acesta primăvara viitoare va hotărî care din băieţi au avut dreptate.

— Primăvara viitoare va hotărî soarta guliilor din Moşna, zic acum copiii. Şi se pare că experienţa lor nu va rămîne fără rezultate bune.

Dar nu numai guliile au mare trecere în Moşna. La loc de cinste se află în casele oamenilor ceaiul. Şi mai ales ceaiul cu lămîie. Cum să faci însă ceai cu lămîie ori de cîte ori simţi plăcerea, cînd lămîi nu se găsesc decît într-o anumită perioadă a anului?

Nu se ştie de unde le-a adus, dar în primăvara anului acesta tovarăşa profesoară le-a dat copiilor nişte seminţe pe care nu le mai văzuseră pînă atunci.

— Semănaţi-le, le-a zis ea, şi veţi vedea ce va ieşi.

Poate că nicio semănătură n-a fost urmărită cu atîta interes ca aceasta. Stratul fusese dat în îngrijirea lui Inge Schneider, dar rareori o vedeai plivind sau săpînd singură stratul. Curînd s-au ivit firişoarele plăpînde ale necunoscutei plante. Frunzele ei ovale, la început mici şi colorate într-un verde deschis, păreau că nu va spune nimic nou copiilor. Dar pe măsură ce plantele creşteau, transformîndu-se în tufe, frunzele deveneau mai mari, se închideau la culoare, şi încetul cu încetul începură să răspîndească în jur un miros aromitor de lămîie. Copiii rupeau cîte o frunză, o miroseau adînc şi se jurau că dacă ar fi fost legaţi la ochi şi li s-ar fi stors zeama unei asemenea frunze în gură apoi nici morţi n-ar fi crezut ei că li s-a stors altceva decît zeama unei lămîi adevărate.

Mirosul acesta ademenea aproape pe toţi cei care treceau pe uliţă.

— Ce-aţi făcut voi, măi copii, ziceau ei. — Aţi îngrăşat lotul vos cu lămîi, de miroase aşa pe aicea

— Da de unde! — răspundea I Schneider. Iaca, planta asta e buclucul. Şi rupînd o frunză o întin peste gard omului care i-a făcut în barea. Omul o lua, o mirosea şi treba cu mirare:

— Şi se poate pune în ceai?

— Păi, sigur că da! De asta creştem noi. E un fel de „înlocuito lămîi."

De cînd tot dă asemenea expli Inge a căpătat un nume nou. Copi zic acum „Inlocuitorul de lămîi", n cam nepotrivit deoarece Inge n deloc „acră", aşa cum de altfel lămîile.

Cu planta aceasta, faima gră din Moşna a mai crescut un pic. la drept vorbind grădina asta bucură de mare faimă. In fiecare măvară sosesc la Moşna scrisori multe sate din raion şi chiar din părţi.

— Trimiteţi-ne seminţe de abu revent, mac gri şi Trigonella, rugat în primăvara trecută, pri scrisoare, copiii din Bazna. Şi din Moşna le-au trimis 30 de soiu seminţe.

— Am şi eu o grădină acasă, povestit într-o scrisoare un şcola Deva. Vreau să semăn şi eu p care cresc la voi. Vă rog, dacă p trimiteţi-mi şi mie cîteva semin la voi. Şi copiii din Moşna i-au plicuri cu seminţe din toate sc crescute de ei pe lot.

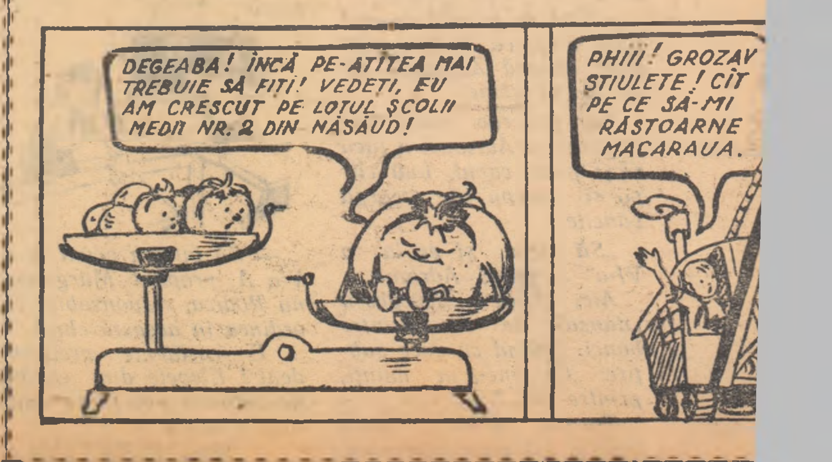
Dar asta a fost anul trecut. An cesta, după cum am mai spus, grădinii a crescut şi e de aştept în primăvara următoare să sosea Moşna şi mai multe scrisori. Cop şi început să se pregătească asta. In pungulițe mici ei pun se din toate plantele crescute la ei.

Copiii se pregătesc, dar e nev încă cineva din sat să se pregăte poştaşul. Din pămînt, din iarbă trebuie să-şi facă rost neapărat geantă mai mare. Nu de alta, fi păcat să se piardă cumva vre sosit la Moşna, sau vreo pun care pleacă din Moşna. Po poştaşul habar n-are încă ce-l aş în primăvară. Ar trebui să se gă cineva şi să-l vestească din tim

Vasile BIRGAOA

EXEMPLA

…descoperim!

MORCOVUL TURIST

venit odată chef mor-
'ui să se urce la munte.
ıai haz s-a stîrnit atunci
-radina de legume!
Ha, ha, ha — rîdea
ıta varză. Jur pe căpă-
mea că din roşu cum e,
ovul ăsta zănatic o să
ıcă alb de frig. Ha, ha,
Lumea o să creadă că
stîrnac, ha, ha, ha...
Ba eu cred că, dacă a-
e acolo, copiii o să-l
drept nas la vreun om
ăpadă. La ce altceva
e bun un morcov dege-
— rîdea şi lunguieţul
avete.
ır morcovul parcă nici
zea. După ce s-a pregă-
e îndelete, într-o zi de
ăvară bătu la uşa Şcolii
e de 7 ani din Albac.
Nu ..ă supăraţi, se a-
ă e... ıpului de şcolari
îi deschiseră uşa, caut
inerii naturalişti!
Păi, noi sîntem. Dar de
e cauţi?
orcovul stătu niţel la
ială, căutind parcă să-şi
seama dacă nu cumva
ăieţii aceştia glumesc
ocoteala lui. Curînd însă
ete seama că n-avea de
ă se teamă. Scoase un
şi-l întinse băieţilor.
Uitaţi-vă, am o scri-
pentru voi. Adică nu
risoare, ci un fel de re-
ındaţie...
eţii luară plicul şi-l
icură. Inăuntru era un
el pe care scria: „Insti-
de agronomie din Cluj
ă pe pionierii şi şcolarii

din comuna Albac să încerce aclimatizarea morcovului şi a altor legume la condiţiile de climă din Munţii Apuseni. Dorim ca, în urma experienţelor voastre, să facem să crească legume în fiecare grădină din Ţara Moţilor".

Alături de bileţel, în plic erau cîteva pachetele de seminţe din cele mai bune soiuri de legume.

Cîte griji le-a dat treaba asta copiilor din Albac! La cîmpie, primăvara sosise de mult, pe cînd aici colţul ierbii nu răzbise încă prin scoarţa de zăpadă. Ş-apoi, cum să cultive ei legume, cînd în viaţa lor nu mai făcuseră aşa ceva? I-au ajutat însă profesorul de ştiinţele naturii şi manualul lor de botanică.

★

Valurile de ceaţă rece au cuprins toată valea Arieşului. In timpul zilei fusese ceva mai cald, dar, cum a venit ceaţa, bălţile au prins o crustă de gheaţă pe deasupra. Pînă dimineaţa s-ar putea să îngheţe de-a binelea. Incearcă să semeni morcovi pe aşa o vreme!

Şi cu toate astea, acasă la Costea Dumitru, la Costea Traian din cătunul Costeşti, acasă la Negrea Sofia din cătunul Sohodol şi în multe alte case din comuna Albac se fac pregătiri pentru însămînţări de legume. Pe cuptor, unde frigul tîrziu nu se face nicicum simţit, au fost puse la încolţit seminţe din şapte varietăţi de morcovi, seminţe de roşii, de varză. Umezeala şi căldura au grăbit colţul să dea mai repede afară.

După cîteva zile, ceţurile reci de pe valea Arieşului s-au retras. In grădini şi pe coastele munţilor, tinerii naturalişti au trecut la pregătirea răsadniţelor...

★

Trei ani au trecut de atunci. Morcovul care într-o zi de primăvară bătuse la uşa şcolii din Albac a devenit între timp bunic. Nepoţii lui însă n-au mai trebuit să fie crescuţi mai întîi pe cuptor, ci au fost semănaţi direct în grădină. De frig nici că le-a păsat! Drept dovadă, unii dintre ei s-au dezvoltat de minune chiar la o altitudine de 1.200 metri.

Aşa se face că în grădina de zarzavaturi a Institutului de agronomie din Cluj a sosit de curînd o scrisoare.

„Către nepoatele înfoiatei verze care şi-a rîs de bunicul!"

Aşa scrie pe plic. Dar iată şi ce scrie înăuntru:

„Vă scriem din Albac. Să ştiţi că ne prieşte de minune aerul de munte. Noi am trăit şi am crescut la o altitudine de 1.200 de metri. Asta nu e glumă! Alături de noi au crescut verze, fasole oloagă, cartofi, roşii, gulii, ardei, conopidă, castraveţi. Sîntem mulţi şi creştem aproape prin toate grădinile din Albac. Vă scriem asta ca să nu vă închipuiţi că am ajuns pe aici în aşa hal, încît lumea să ne ia drept păstîrnac — cum zicea bunica voastră. Iar copiii, despre care lunguieţul castravete zicea c-o să-l folosească pe bunicul drept nas la vreun om de zăpadă, s-au îngrijit în aşa fel de noi, încît, chiar de ne-aţi tăia bucăţele, şi noi tot n-am pleca de aici. Vedeţi, acum nu ne mai prieşte aerul de cîmpie, ne-am „aclimatizat" la munte. Aşa să ştiţi!

Această scrisoare v-o trimit nepoţii „morcovului turist".

Şi se spune că, după primirea acestei scrisori, în grădina aceea nu s-a mai făcut niciodată haz cînd vreunei legume îi venea chef să urce la munte.

S. ANDREI

Iată-ne în grădina mare a Şcolii mixte de 7 ani, nr. 1, din comuna Feldioara, regiunea Stalin. Ingrijită cum trebuie, grădina a dat rod bogat.

SECRETUL

De vreo cîţiva ani, copiii de la Şcoala medie mixtă din Cîmpia Tur-
e tot trudesc să crească în grădina lor şcolară pomi fructiferi. In
multe rînduri au pus seminţe de pomi de soi în pepiniera lor,
ltoit puieţii, i-au mutat pe marginea grădinii. Un an puieţii creşteau
ninune, dar în al doilea an frunzele începeau să pălească, se în-
neau şi cădeau. Pînă în toamnă, puieţii se uscau.

— Poate-or fi bolnavi puieţii, ziceau copiii.

Dar într-o zi, de la staţiunea experimentală a Institutului de cer-
agronomice au venit în grădina lor cîţiva tovarăşi, buni cunos-
i ai pomilor. Au cercetat puieţii, dar i-au găsit sănătoşi.

— Atunci poate că le rod rădăcinile niscaiva gîngănii, hotărîră copiii şi
ucară să cerceteze solul. Gîngănii n-au găsit, în schimb au aflat
tul uscării puieţilor. Solul, pînă la adîncimea de un metru, era bun,
himb mai jos era numai pietriş. In primii ani, cîtă vreme rădă-
nu depăşeau încă stratul de deasupra, puieţii creşteau frumos.
însă rădăcinile ajungeau la pietriş, puieţii începeau să se

Totuşi, copiii ţineau mult ca şi în grădina lor să freamăte frunzi-
eopacilor, să se pîrguiască fructe. Dar cum să facă acest lu-

— Trebuie să găsim pomi care să crească şi în pietriş. Dar sînt
asemenea pomi?

i băieţii au pornit în căutarea lor. Vreo cîteva zile, copiii au tot
at grădinile de pe malul gîrlei, au colindat dumbrăvile din lun-
a întoarcere, au adus cu ei cîţiva pumni de seminţe.

— Există asemenea pomi! Iată seminţele lor: sînt de cireş sălba-
de măr şi păr sălbatic.

..rădină a început din nou munca. Seminţele au fost semănate
..eră. Apoi puieţii au fost mutaţi pe marginea grădinii.
impul trecea dar puieţii nu se mai uscau.

ı toamna aceasta puieţii vor fi altoiţi. Iar peste vreo două, trei
veri, vor pluti şi în grădina şcolii din Cîmpia Turzii mirezmele
r de pomi fructiferi.

AL. MIHU

Expoziţia plantelor

O dimineaţă de toamnă. Soarele încălzea blînd. Sclipeau bobiţele de rouă, care îmbrăcau frunzele plantelor într-o haină dantelată. Mitruţ se îndrepta grăbit spre şcoală.

— Mai repede, Mitruţ, începem culesul — îl întîmpinară cîteva glasuri zgomotoase.

Erau naturaliştii Şcolii medii de 10 ani nr. 2 din Năsăud, care sosiseră în grădină să culeagă roadele pentru „expoziţia plantelor".

— Ia uitaţi-vă cîta-mai roşia! — spuse Geta Tomăsevski.

— Vai, ce mare e! S-o cîntărim — strigară cîţiva copii.

Geta o luă şi o cîntări:

— 800 de grame, băieţi.

Dar ca să ajungă aici au avut mult de furcă naturaliştii din Năsăud cu roşia aceasta. Adesea, cînd Mitruţ se ducea în grădină să-şi noteze în carneţelul de însemnări cum cresc plantele, se întorcea în clasă posomorît ca vremea ploioasă.

— Ce ai, Mitruţ, ţi s-au înecat corăbiile? îşi rîdeau de el fetele.

Mitruţ tăcea şi nu spunea nimănui nimic. Azi aşa, mîine aşa, naturaliştii înţeleseră pricina mîhnirii lui Mitruţ. Timpul răcoros ţinea micile plante pe loc. Dar vremea a trecut şi a venit căldura. Plantele se înviorară. Apoi cîtă treabă au mai avut naturaliştii la răsădit, la repicat şi la ciupit. Ceea ce li s-a părut mai greu a fost copilitul. Dar acum iată rezultatele. Nicio roşie nu-i mai mică de 200 de grame.

— Snopii aceştia îi vom aşeza la colţul păioaselor. Vedeţi cît sînt de înalţi. Au 1,80 m. Şi ce mai spic! strigă Mitruţ Vîrtic. Sosi şi Cireşica. In mînă ţinea o varză mare şi înfoiată.

— Ce zici de dumneaei? Ia uită-te ce îmbrăcăminte elegantă are! se adresă ea lui Mitruţ. Cîntăreşte 6 kg!

— In pădurea mea să nu intre nimeni glumi Narcisa Tancu, care părea un pitic pe lîngă uriaşa tulpină de 2,50 m. a florii soarelui. Aduceţi o scară să rup o pălărie pentru expoziţie.

In ziua aceea tinerii naturalişti din Năsăud au ales plantele cele mai frumoase. Le vor pune la expoziţie. Grădina lor e vestită în tot raionul.

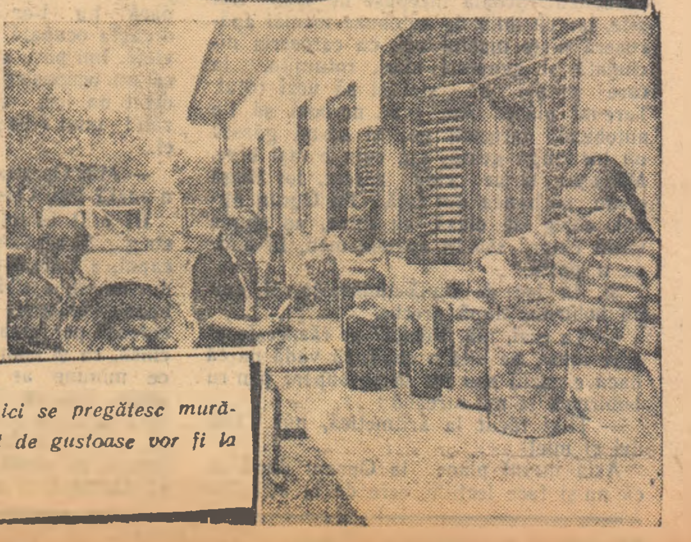
Ecaterina POP

Da, internatul va avea cartofi destui! In iarna aceasta nici nu va fi nevoie să se cumpere din altă parte.

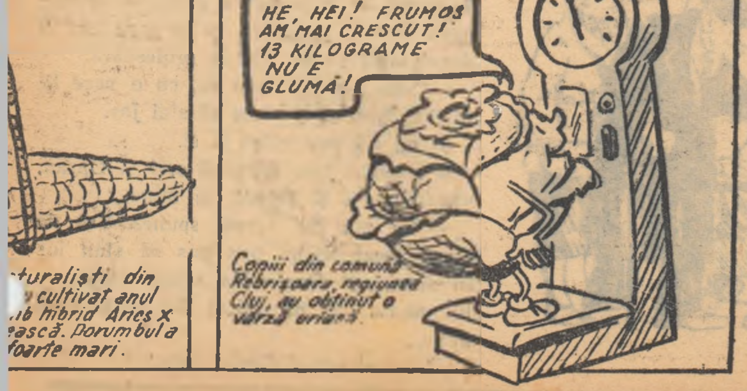

Se strînge floarea de şofrănel. La treaba asta se pricepe de minune pionierul Fluture din clasa a VI-a.

Acum aici se pregătesc murăturile. Cît de gustoase vor fi la iarnă!

„RARE"

...turalişti din
... cultivat anul
...ib hibrid Arieş x
...ească. Porumbul a
foarte mari.

Copiii din comuna Rebrişoara, regiunea Cluj, au obţinut o varză uriaşă.

Aşa a luptat pentru libertate marele popor chinez

N. Şpanov

„Conspiratorii"

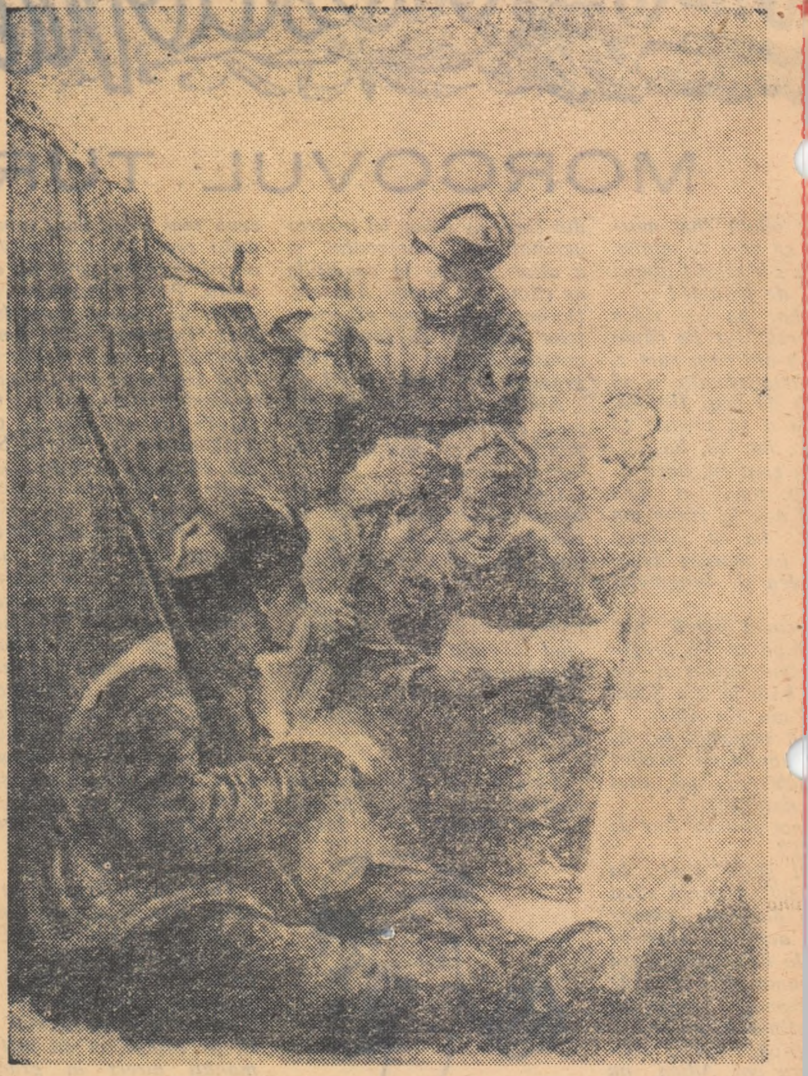
— FRAGMENT —

Numai de n-ar plînge, numai de n-ar plînge! Tzin Fin [1] nu se gîndea decît la asta. In mintea ei nu mai rămăsese loc pentru altceva. Cînd ofiţerul o lovi la degetul arătător, toată făptura ei micuţă fu cuprinsă de atîta durere, încît s-ar fi zis că nimic nu poate fi mai cumplit. Ea ţipă, dar de sub pleoapele strînse cu putere nu căzu nici o lacrimă. Apoi îi zdrobiră al doilea deget, al treilea, al patrulea... Japonezul lovea liniştit cu ciocanul, parcă făcea un lucru obişnuit, de toate zilele. Şi la fel de liniştit, americanul cel roşcovan urmărea această scenă şi îşi pregătea o hîrtie, pe care să scrie depoziţia fetei. In scurtă vreme, mînuţele arse de soare ale fetiţei se făcură ca nişte burdufe şi vinete ca de om înecat. Şi totuşi ea nu voia să răspundă la nici una din întrebările tălmaciului. Americanul ţinea să ştie ce însărcinare avea Tzin Fin din partea partizanilor. La cine se ducea, încotro, pentru ce? Şi mai ţinea să ştie unde se găsesc, în oraş, ieşirile din galerii. Ea era cu gîndul numai să nu plîngă, să nu plîngă. Apoi o izbiră cu capul de masă şi cu spatele de zid. Cînd Tzin Fin îşi pierdea cunoştinţa, o stropeau cu apă, îi făceau o injecţie care o aducea în fire. Apoi o luau de la capăt, pînă cînd îşi pierdea din nou cunoştinţa. Şi lucrurile continuară tot aşa mereu, pînă ce odaia unde era torturată se umplu de o lumină puternică, orbitoare, şi „Cîrtiţele roşii" năvăliră înăuntru. Era şi comandantul cu braţul în bandaj, şi scundul şef al statului major, şi şeful serviciului de informaţie, cel înalt şi ciupit de vărsat, şi radio-telegrafistul. Ce limpede vedea Tzin Fin pe faţa radio-telegrafistului toate zbîrciturile şi funinginea intrată în ele! Şi toţi partizanii trăgeau în japonez şi în american, toţi purtau bunde noi, iar peste bunde, cruciş, benzi cu cartuşe. Exact ca pe afişul atîrnat deasupra patului ei din subterană. Partizanii trăgeau, iar japonezul şi ofiţerul american roşcovan erau cu mîinile în sus şi în genunchi.

Cînd comandantul „cîrtiţelor" o văzu pe Tzin Fin legată cu curele de masa de lemn, el alergă repede spre ea şi cu o lovitură de cuţit tăie curelele. Ea se simţi atît de bine, de parcă ar fi devenit uşoară ca un fulg şi s-ar fi înălţat în văzduh. Apucase să-i şoptească comandantului aplecat spre dînsa că n-a divulgat pe nimeni şi n-a spus duşmanilor nimic. Şi că n-a plîns, zău n-a plîns. „Cîrtiţele roşii" nu plîng niciodată!...

1) Eroina acestui fragment, Tzin Fin, în vîrstă de 12 ani, era membră a grupării de partizani „Cîrtiţele roşii", care a luptat vitejeşte pentru libertatea Chinei, împotriva hoardelor ciankaişiste, sprijinite de americani.

CU IUAN: Poporul patriei noastre salută din adîncul inimii pe voluntarii chinezi.

Victor Vîntu

Vitejia lui OPRAN

Insemnările lui Niţă-Peniţă (2)

Şcoala la care învăţ eu nu e prea departe de casa noastră: vreo douăzeci de minute de mers zdravăn şi am ajuns. Cam tot atîta face tata pînă la fabrică, numai că merge în direcţia cealaltă, pe lîngă stadion şi parcul sportiv. Şcoala e mai departe decît piaţa la care se duce mama după cumpărături, dar e mult mai aproape de liceul la care învaţă sora-mea, Sanda. Cît despre Casa Scînteii, unde lucrează Toma, fratele meu mai mare, nici nu mai vorbesc! „Voi aveţi noroc, ne spune el totdeauna, pe cînd eu trebuie să merg cu două tramvaie — de mi se urăşte".

M-am deprins să merg pe jos. Te plimbi, poţi să fluieri, mai iei în drum o îngheţată sau te opreşti la cîte o vitrină ori la pozele de la „Bucegi" — cinematograful nostru din cartier. In dimineaţa aceasta, m-am hotărît să merg însă cu autobuzul. Şcoala începuse de vreo trei zile, iar pe linia de autobuze tocmai apăruseră nişte maşini noi, cu caroseria nichelată şi geamuri mari, rotunjite, la care puteai să stai şi să vezi totul. Tare-mi place! Am avut norocul să fie autobuzul oarecum gol şi să-mi găsesc un loc lîngă geam, aşa cum e mai bine. Mă aşez, şi pe cine zăresc, tot lîngă geam, pe banca din faţă? Pe Opran Mihai, coleg de clasă cu mine, aş spune vecin chiar: stă în spatele meu, în banca a patra.

Şi, în loc de bună-dimineaţa, îi dau un bobîrnac după ureche.

— Tu erai, mă, Peniţă? se răsuceşte el spre mine. Se uită o clipă, să vadă parcă dacă e cazul sau nu să se supere pentru bobîrnac, şi mă-ntreabă:

— Ţi-ai făcut la aritmetică, nu? Imi dai şi mie!

Asta nu-mi place la Opran: după ce că nu-şi face lecţiile, cere de la alţii, ba încă pe un ton poruncitor, de parcă ar fi dreptul lui.

— Puteai să-ţi faci şi singur, i-am răspuns eu, doar e prima temă de anul ăsta...

— Păi tocmai de-aia. Abia a-nceput şcoala, şi ei gata cu temele pe capul nostru!

Intre timp, autobuzul se umpluse. Taxatorul striga mereu: „Avansaţi!", dar de avansat nu era chip... Alături de mine, pe interval, un bătrînel se chinuia cu un sac. Era mereu împins şi abia-abia reuşea să nu-i scape sacul. M-am sculat şi l-am poftit să şadă. Opran s-a întors atunci spre mine şi m-a privit cu nişte ochi! Numai că nu mi-a spus în faţă că sînt un prost şi jumătate. A început apoi să zîmbească jumătate biruitor, jumătate batjocoritor; adică uite, el stă pe bancă şi încă la geam, şi nu-i pasă de nimeni. Chiar lîngă dînsul, îmbrîncită din toate părţile de cei care se pregăteau să coboare, o femeie cam de vîrsta mamei, cu păr argintiu la tîmple, îmbrăcată într-o rochie albastră, închisă la gît, abia se ţinea de bară. S-ar fi ţinut poate mai uşor cu amîndouă mîinile, dacă nu i-ar fi fost dreapta ocupată de o servietă. Imi păru atunci rău că nu ocupasem înainte decît un loc, altminteri, zău! unul i l-aş fi dat ei...

— Măi Oprane! Opran, n-auzi? Pst, Oprane!

El o fi bănuit de ce-l strig... Şi-a-ntors o clipă capul, a ridicat nepăsător din umeri, a strîmbat din buzele-i subţiri, apoi s-a aplecat pe fereastra deschisă, ca şi cum cine ştie ce minune ar fi văzut acolo. Era un truc de-al lui: să nu se poată spune că a văzut-o fără loc pe femeia în vîrstă de lîngă el. Ea cred că a înţeles...

S-a uitat lung la Opran, dar nu i-a spus nimic.

Peste cîteva staţii, femeia în rochie albastră, închisă la gît, a coborît grăbită. Era staţia noastră, aşa că ne-am dat şi noi jos în urma ei.

— Eşti un prost, mi-a zis rîzînd Opran. Să pierzi pe gratis bunătate de loc!

— Şi dacă te-ar fi ridicat de pe scaun?

— Să fi-ndrăznit numai! Eu n-am plătit biletul?

— Şi dacă venea controlorul?

— Puţin mi-ar fi păsat!

— Dacă ţi-ar fi spus altcineva să te scoli?

— Laşule, numai ţie ţi-e frică de oricine!

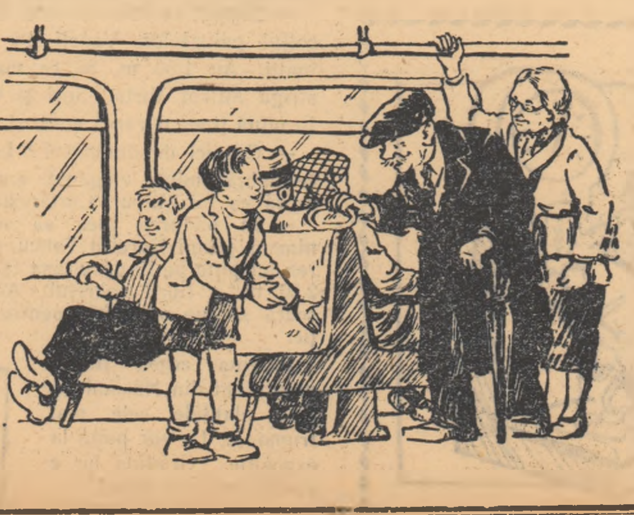
— Ehe, viteazule, domol! m-am înfuriat eu. Dacă era tovarăşul diriginte sau tovarăşul director, săreai în sus ca pe arcuri...

— Eu? Un laş ca tine poate...

Simţeam un nod în gît. Aşa păţesc eu cînd mă mînii.

— N-ai vrea poate, i-am răspuns, să-i povesteşti întîmplarea tovarăşului instructor? Să vedem el ce-o să spună.

— N-ai decît să-i spui tu... Laş cum eşti, ai fi în stare!

Am intrat supăraţi în clasă. Ne-am a-
şezat în bănci şi nici nu ne-am mai vor
bit. Tema la aritmetică a copiat-o, cred
de la altul. După vreo două ore, nic
nu-mi dau seama, am şi uitat de Opran
Doar e atît de interesant acum, la no
într-a cincea! La fiecare oră, vine u
profesor nou. Unul ne zîmbeşte to
timpul, altul răsfoieşte vreme îndelun
gată catalogul, vrînd parcă să ne cu
noască dintr-odată pe toţi... Şi fiecare n
spune atîtea lucruri noi!

In ziua aceea se făcuse să avem ultim
oră ştiinţele naturale. Aşteptam cu ne
răbdare profesorul, mai cu seamă că
cunoşteam acum pe toţi în afară de e
Deodată, careva dintre noi intră va
vîrtej în clasă.

— Şşşşt! Vine! şi adăugă cu o voc
scăzută:

— ...E o profesoară.

Uşa s-a deschis şi, de uimire, am sc
pat maculatorul pe jos. Era ea: femei
din autobuz, cu tîmple albe, îmbrăcată î
rochia albastră, închisă la gît. Fără s
vreau, am întors capul spre Opran: i s
făcuseră albi obrajii. Ea s-a aşezat î
tăcere şi a început să strige catalogu
Cînd a rostit „Ioniţă Florian", s-a opr
o clipă, s-a uitat la mine, şi a-ntrebat:

— Ioniţă te cheamă? (avea o vo
caldă, mîngîietoare).

La alţi profesori se mai găsea de ob
cei cîte un deştept să strige: „Pe el
cheamă Niţă-Peniţă"! (Aşteptaţi:
spun eu mai tîrziu de ce-s poreclit aşa
Dar noua profesoară avea un fel al
aşa nu ştiu cum, că nu s-a găsit nime
să răspundă obraznic. A-ntors apoi foa
şi i-a strigat pe alţii. M-o fi ţinut mint
mă frămîntam eu. De ce să mă ţi
minte?...

— Opran Mihai!

L-am văzut ridicîndu-se încet, anevo
de parcă ar fi purtat o greutate în sp
nare. Privea în lături, ca şi cum l-ar
durut ochii să se uite la profesoară.

— Stai jos, i-a spus ea, cu o voce
niştită. Ştiu că-ţi place să stai jos.

Şi nu s-a mai uitat la el.

N-a sunat bine sfîrşitul orei şi Opra
viteazul, s-a şi repezit la mine:

— Ce mă fac acum, spune? Vai
capul meu! Naiba m-a pus să stau j
în autobuz?! Dacă-i va spune dirigin
lui, m-am dus pe copcă! S-a sfîrşit
mine...

...Ce mai om şi Opran ăsta!

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESE
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin", STAS — 3152 — 52